

Sygn. akt X GC 210/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu rejonowego Joanna Stelmasik
Protokolant:	Katarzyna Kępa-Ojrzanowska

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2021 r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa(...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w C.

przeciwko T. P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego T. P. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w C. kwotę 3 942,52 zł (trzy tysiące dziewięćset czterdzieści dwa złote pięćdziesiąt dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 151,12 zł od dnia 15 stycznia 2019r.,
- 307,63 zł od dnia 29 stycznia 2019r.,
- 291,44 zł od dnia 8 marca 2019r.,
- 256,36 zł od dnia 8 marca 2019r.,
- 280,64 zł od dnia 8 marca 2019r.,
- 153,81 zł od dnia 8 marca 2019r.,
- 213,18 zł od dnia 21 marca 2019r.,
- 350,81 zł od dnia 2 kwietnia 2019r.,
- 272,55 zł od dnia 7 kwietnia 2019r.,
- 221,28 zł od dnia 24 kwietnia 2019r.,
- 277,95 zł od dnia 4 maja 2019r.,
- 53,97 zł od dnia 8 maja 2019r.,

- 213,18 zł od dnia 23 maja 2019r.,
- 215,88 zł od dnia 1 czerwca 2019r.,
- 326,52 zł od dnia 8 czerwca 2019r.,
- 145,72 zł od dnia 26 czerwca 2019r.,
- 210,48 zł od dnia 6 lipca 2019r.

II. oddała powództwo w pozostałej części.

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 317 zł (jeden tysiąc trzysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 210/21

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 12 marca 2020 roku powódka (...)pl spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w C. domagała się zasądzenia od pozwanego T. P. kwoty 4.142,21 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych i kosztami postępowania. W uzasadnieniu wskazała, że dochodzoną pozwem wierzytelność nabyła od S. P. – pierwotnego wierzyciela. Powódka wyjaśniła, że pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem szereg umów sprzedaży, na podstawie której pozwany otrzymał towar, co do którego nie składał żadnych zastrzeżeń. S. P. wystawił więc faktury VAT, które nie zostały jednak przez pozwanego uregulowane, wobec czego zlecił powódce odzyskanie wierzytelności na podstawie zlecenia z dnia 11 października 2019 roku. Powódka wezwała pozwanego do uregulowania nabytych wierzytelności, jednak wezwanie pozostało bez odpowiedzi.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazał, że współpracował z S. P., który dostarczał do jego sklepu soki warzywne i owocowe, lecz zaprzeczył, aby otrzymał wszystkie faktury załączone do pozwu. Wskazał także, że w celu zweryfikowania zasadności roszczenia niezbędne jest uzyskanie wszystkich dowodów dostawy. Zarzucił, że dowody te są niezbędne, ponieważ często faktyczna ilość dostarczonych butelek nie zgadzała się z informacjami wskazanymi w dokumentach wydania, które następnie musiały być korygowane. Dodał także, że niezrozumiałe było kontynuowanie dostaw w sytuacji rzekomego zadłużenia. Z tego względu zarzucił niewykazanie wysokości roszczenia.

W dalszym piśmie procesowym powódka podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. P. współpracował z pozwanym T. P.. W ramach tej współpracy dostarczał pozwanemu soki owocowe i warzywne.

Niesporne, nadto dowód:

- zeznania świadka S. P. k. 178 – 179,
- zeznania pozwanego T. P. k. 179 – 179v,

W toku przedmiotowej współpracy S. P. wystawił pozwanemu następujące faktury VAT:

- nr (...) na kwotę 199,69 zł brutto z terminem płatności przypadającym na dzień 14 stycznia 2019 roku.

- nr (...) na kwotę 151,12 zł brutto z terminem płatności przypadającym na dzień 14 stycznia 2019 roku, a dane ilościowe (w zakresie soków warzywnych i owocowych) pokrywały się z odpowiednim dokumentem wydania (dowodem dostawy),
- nr (...) na kwotę 307,63 zł brutto z terminem płatności przypadającym na dzień 28 stycznia 2019 roku, a dane ilościowe (w zakresie soków warzywnych i owocowych) pokrywały się z odpowiednim dokumentem wydania (dowodem dostawy),
- nr (...) na kwotę 291,44 zł brutto z terminem płatności przypadającym na dzień 7 marca 2019 roku, a dane ilościowe (w zakresie soków warzywnych i owocowych) pokrywały się z odpowiednim dokumentem wydania (dowodem dostawy),
- nr (...) na kwotę 256,36 zł brutto z terminem płatności przypadającym na dzień 7 marca 2019 roku, a dane ilościowe (w zakresie soków warzywnych i owocowych) pokrywały się z odpowiednim dokumentem wydania (dowodem dostawy),
- nr (...) na kwotę 280,64 zł brutto z terminem płatności przypadającym na dzień 7 marca 2019 roku, a dane ilościowe (w zakresie soków warzywnych i owocowych) pokrywały się z odpowiednim dokumentem wydania (dowodem dostawy),
- nr (...) na kwotę 153,81 zł brutto z terminem płatności przypadającym na dzień 7 marca 2019 roku, a dane ilościowe (w zakresie soków warzywnych i owocowych) pokrywały się z odpowiednim dokumentem wydania (dowodem dostawy),
- nr (...) na kwotę 213,18 zł brutto z terminem płatności przypadającym na dzień 20 marca 2019 roku, a dane ilościowe (w zakresie soków warzywnych i owocowych) pokrywały się z odpowiednim dokumentem wydania (dowodem dostawy),
- nr (...) na kwotę 350,81 zł brutto z terminem płatności przypadającym na dzień 1 kwietnia 2019 roku, a dane ilościowe (w zakresie soków warzywnych i owocowych) pokrywały się z odpowiednim dokumentem wydania (dowodem dostawy),
- nr (...) na kwotę 272,55 zł brutto z terminem płatności przypadającym na dzień 6 kwietnia 2019 roku, a dane ilościowe (w zakresie soków warzywnych i owocowych) pokrywały się z odpowiednim dokumentem wydania (dowodem dostawy),
- nr (...) na kwotę 221,28 zł brutto z terminem płatności przypadającym na dzień 23 kwietnia 2019 roku, a dane ilościowe (w zakresie soków warzywnych i owocowych) pokrywały się z odpowiednim dokumentem wydania (dowodem dostawy),
- nr (...) na kwotę 277,95 zł brutto z terminem płatności przypadającym na dzień 3 maja 2019 roku, a dane ilościowe (w zakresie soków warzywnych i owocowych) pokrywały się z odpowiednim dokumentem wydania (dowodem dostawy),
- nr (...) na kwotę 53,97 zł brutto z terminem płatności przypadającym na dzień 7 maja 2019 roku, a dane ilościowe (w zakresie soków warzywnych i owocowych) pokrywały się z odpowiednim dokumentem wydania (dowodem dostawy),
- nr (...) na kwotę 213,18 zł brutto z terminem płatności przypadającym na dzień 22 maja 2019 roku, a dane ilościowe (w zakresie soków warzywnych i owocowych) pokrywały się z odpowiednim dokumentem wydania (dowodem dostawy),
- nr (...) na kwotę 215,88 zł brutto z terminem płatności przypadającym na dzień 31 maja 2019 roku, a dane ilościowe (w zakresie soków warzywnych i owocowych) pokrywały się z odpowiednim dokumentem wydania (dowodem dostawy),

- nr (...) na kwotę 326,52 zł brutto z terminem płatności przypadającym na dzień 7 czerwca 2019 roku, a dane ilościowe (w zakresie soków warzywnych i owocowych) pokrywały się z odpowiednim dokumentem wydania (dowodem dostawy),

- nr (...) na kwotę 145,72 zł brutto z terminem płatności przypadającym na dzień 25 czerwca 2019 roku, a dane ilościowe (w zakresie soków warzywnych i owocowych) pokrywały się z odpowiednim dokumentem wydania (dowodem dostawy),

- nr (...) na kwotę 210,48 zł brutto z terminem płatności przypadającym na dzień 5 lipca 2019 roku, a dane ilościowe (w zakresie soków warzywnych i owocowych) pokrywały się z odpowiednim dokumentem wydania (dowodem dostawy).

Dowód:

- faktury VAT wraz z dokumentami wydania i dowodami dostawy k. 16 – 33, 73 – 75, 95 – 126,

- zeznania świadka S. P. k. 178 – 179,

W dniu 14 października 2019 roku S. P. zlecił powódce windykację wierzytelności wynikających z wystawionych pozwanemu faktur VAT, wraz z prawami związanymi, w szczególności odsetkami. Do zlecenie zastosowanie miał Regulamin Usług (...)/ (...) oraz warunki zlecenia. Przedmiotem zlecenia były faktury VAT nr: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) i (...) o łącznej wartości 4.142,21 zł.

Powódka działała w imieniu własnym lub w imieniu Klienta (pozwanego). W przypadku działania w imieniu klienta do podjęcia czynności windykacyjnych wymagane było zlecenie stosownych usług dodatkowych. W pierwszym zaś przypadku uznaje się, że przez samo przyjęcie zlecenia i w celu jego wykonywania powódka nabywa powierniczo, do rozliczenia po ściągnięciu, prawa objęte zleceniem, a gdyby nabycie było nieważne lub nieskuteczne – przystępuje do tych praw jako wierzyciel solidarny wraz z Klientem lub działa w jego imieniu z racji samego stosunku zlecenia (pkt 3 Regulaminu). Wynagrodzenie powódki zostało określone procentowo – dla wierzytelności o wartości 4.000,01 zł – 10.000 zł wynagrodzenie to stanowiło 9% wyegzekwowanej kwoty oraz 50% netto od zwindykowanych odsetek.

Dowód:

- regulamin k. 13,

- zlecenie odzyskania wierzytelności k. 14 – 15,

- zeznania świadka S. P. k. 178 – 179,

Pismem z dnia 14 października 2019 roku powódka wezwała pozwanego do natychmiastowej zapłaty kwoty 5.008,86 zł na rachunek bankowy numerze wskazanym w treści pisma, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. W uzasadnieniu wezwania powołała się na zawartą z S. P. umowę cesji wierzytelności, na podstawie której nabyła należności wynikające z wystawionych przez niego 18 faktur. Przedmiotem wezwania były należności z nich wynikające, a także naliczone na dzień 21 października 2019 roku odsetki oraz koszty windykacyjne w kwocie 500 zł.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty k. 10 – 11,

- potwierdzenie nadania k. 94.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w przeważającej części.

W niniejszej sprawie powódka dochodziła wymienionych w pozwie wierzytelności wynikających z zakupu przez pozwanego soków warzywnych i owocowych od S. P.. Powódka występowała w sprawie na podstawie umowy powierniczego przelewu wierzytelności. Umowa taka jest w polskim porządku prawnym dopuszczalna (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie sygn. I ACa 432/12). Sąd zgadza się również z linią orzecniczą prezentowaną zarówno przez Sąd Najwyższy, jak i inne sądy powszechne, zgodnie z którą powierniczy przelew wierzytelności w celu jej ściągnięcia (inkasa) stanowi przelew z osłabionymi skutkami prawnymi w stosunku do przelewu wierzytelności w pełni rozporządzającego, z uwagi na oddziaływanie elementów obligacyjnych cesji inkasowej na stosunek zewnętrzny. Jego konstrukcja polega na tym, że wierzyciel na podstawie stosunku wewnętrznego z inną osobą, zamiast udzielenia jej pełnomocnictwa przelewa wierzytelność na zleceniobiorcę (cesjonariusza), który zobowiązuje się ściągnąć wierzytelność od dłużnika i wydać wierzycielowi uzyskane świadczenie. W następstwie takiej umowy zleceniobiorca staje się nabywcą wierzytelności, która z prawnego punktu widzenia wchodzi do jego majątku (stosunek zewnętrzny). Prawo będące przedmiotem umowy jest w stosunku do osób trzecich prawem nieograniczonym i przysługuje powiernikowi, który jest wierzycielem względem nich w pełnym tego słowa znaczeniu (por. Postanowienie SN z dnia 24 listopada 2017 r. sygn.. III CZP 61/16, a także wyrok SN z dnia 6 maja 2004 r. sygn.. II CK 252/03). W świetle powyższego Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania zawartej pomiędzy stronami umowy, co oznacza że powódka posiada legitymację procesową w niniejszym sporze.

Podstawę prawną pozwu stanowi art. 535 § 1 k.c. zgodnie z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Kwestionując żądanie pozwu pozwany podważał fakt doręczenia mu faktur VAT, a także kwestionował ilość soków faktycznie mu wydanych, domagając się przedłożenia odpowiednich dokumentów wydania zewnętrznego. Mimo tego kwestionował także dane zawarte w tych dokumentach, podnosząc iż w toku współpracy występowały liczne nieścisłości, a soki zostawiane były pod lokalem pozwanego w nocy, bez żadnego potwierdzenia.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), natomiast ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Jeżeli więc materiał zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie twierdzeń. Oznacza to, że jeżeli strona na której spoczywał ciężar dowodu nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń ponosi ona ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia. Nie jest natomiast rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.).

Opierając się na tej regule, doktryna i judykatura przyjmują zgodnie, że powód powinien udowodnić fakty, z których wywodzi dochodzone roszczenie, a pozwany - fakty uzasadniające jego zarzuty przeciwko roszczeniu powoda; fakty tamujące lub niweczące roszczenie powinien udowodnić przeciwnik strony, która wystąpiła z roszczeniem, a więc w zasadzie pozwany (uzasadnienie do wyroku SN z dnia 20 sierpnia 2009 roku, sygn. akt II CSK 166/09).

Mając na uwadze nakreślone powyżej zasady rozkładu ciężaru dowodu Sąd doszedł do przekonania, że powódka wykazała zasadność zgłoszonego roszczenia (za wyjątkiem jednej faktury), natomiast pozwany nie zdołał uzasadnić podniesionych zarzutów. W pierwszej kolejności odnosząc się do wniosku pozwanego o zobowiązanie powódki do przedłożenia dokumentów wydania zewnętrznego (WZ) należy stwierdzić, że powódka dokumenty te przedłożyła – za wyjątkiem dokumentu WZ dotyczącego faktury nr (...) na kwotę 199,69 zł brutto. Mając na uwadze, że pozwany kwestionował fakt wydania mu określonej ilości towaru, a w aktach sprawy nie znalazł się dokument WZ potwierdzający wydanie zafakturowanych 30 butelek soku warzywnego i 44 butelek soku owocowego, powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu. Pozwany bowiem okoliczność wydania przedmiotowego towaru kwestionował,

a nieprzedłożenie przez powódkę dokumentu WZ w tym zakresie uniemożliwiło ocenę, czy do wydania towaru rzeczywiście doszło.

W pozostałym jednak zakresie zasadność powództwa została należycie wykazana. Do każdej z pozostałych faktur przypisany jest dokument WZ. Na dokumentach tych znajdują się natomiast daty dostaw z ilością butelek przywiezionych, zwróconych, a w konsekwencji butelek wydanych pozwanemu (ustalonych jako różnica pomiędzy tymi dwiema pozycjami). Daty dostaw wskazane na dokumentach WZ zgadzają się z datami dostawy na fakturach VAT. Zgadzają się także ilości pobranych soków (w tym podział na soki warzywne i soki owocowe). Komplet dokumentów WZ, ich szczegółowość, podział na daty i poszczególne dostawy, a następnie zbiorcze zafakturowanie przy prawidłowym zsumowaniu wydanych soków – w połączeniu z zeznaniami świadka S. P. – stanowiły w ocenie Sądu wystarczającą podstawę do uwzględnienia powództwa.

Wniosek taki był tym bardziej uzasadniony, że twierdzenia oraz zeznania pozwanego były niewiarygodne i sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Pozwany zarzucał liczne nieścisłości w dokumentach WZ, lecz nie wykazał, aby kiedykolwiek składał jakiegokolwiek zastrzeżenia. Twierdził, że produkty były zostawiane pod jego lokalem w nocy, bez jakiegokolwiek kontroli i opieki, lecz jest to nie tylko całkowicie nieprawdopodobne, ale także – nawet gdyby uznać, że rzeczywiście w ten właśnie sposób następowało dochodziło do wydawania pozwanemu towarów – bez znaczenia dla rozstrzygnięcia. To rolą pozwanego jest takie zorganizowanie własnej działalności, aby w razie potrzeby być w stanie wykazać swoje racje w ewentualnym sporze. Pozwany jest przedsiębiorcą, prowadzącym profesjonalną zarobkową działalnością gospodarczą, a więc jeżeli godził się na daną praktykę, to nie może następnie uchylać się od odpowiedzialności, jeżeli praktyka taka doprowadziła do pewnych nieścisłości. Co więcej, pozwany w trakcie swojego przesłuchania wprost przyznał, że celowo nie uiścił należności także za faktury, co do których zastrzeżeń nie ma – co jest całkowicie nieakceptowalne.

Pozwany nie odniósł się także konkretnie do przedłożonych dokumentów WZ – nie wskazał w których dokumentach rzekomo występują nieścisłości, nie wyjaśnił kiedy nieścisłości te zareklamował. Nie podał właściwej w jego mniemaniu ilości soków, nie podał kwoty, którą w związku z tym powinien uiścić. Nie wyjaśnił również dlaczego nie uregulował tych faktur, które w jego ocenie odpowiadały rzeczywiście wydanym mu sokom – niezrozumiałe jest bowiem dla Sądu tłumaczenie, iż „sprzedający by tego nie zaakceptował”. Pozwany miał uiszczać należności w formie przelewu, a więc ewentualna akceptacja pozwanego niewiele ma do rzeczy – pozwany winien wysłać odpowiedni przelew i wykonałby (przynajmniej część) swojego zobowiązania. Co więcej, źródłem nieścisłości w ocenie pozwanego miały być różnice pomiędzy towarem przywiezionym, a faktycznie przez niego pobranym – lecz różnice te także zostały odzwierciedlone w przedłożonych przez powódkę dokumentach WZ. Dowody dostawy zawierają dane dotyczące soków przywiezionych i soków zwróconych, a pozwany został obciążony wyłącznie kosztem soków faktycznie mu wydanych, ustalonych jako różnica pomiędzy tymi pozycjami. Pozwany ma więc rację, że ilości te różniły się, lecz wierzyciel różnice te uwzględniał i prawidłowo ustalał rzeczywistą wysokość zobowiązania pozwanego.

Bezzasadne pozostawały także zarzuty dotyczące rzekomego niedoręczenia mu faktur VAT. Nie tylko wniosek przeciwny wynika z zeznań świadka S. P., ale przede wszystkim wniosek taki należało wyciągnąć na podstawie art. 233 § 2 k.p.c. Pozwany został bowiem zobowiązany do złożenia oświadczenia czy faktury stanowiące podstawę żądania pozwu zaksięgował, czy też nie, a w razie odmowy złożenia takiego oświadczenia (lub oświadczenia, że faktur nie zaksięgował) do przedłożenia ewidencji kosztów uzyskania przychody. Pozwany nie złożył oświadczenia, a przedłożył jedynie wydruk raportu, który nie zawiera żadnych szczegółowych informacji i rozbicia na poszczególne faktury, co nie tylko czyniło niemożliwym zweryfikowanie, czy faktury te zostały przez niego zaksięgowane, ale także nie odpowiadało treści wezwani – pozwany miał bowiem przedłożyć całą ewidencję, a nie sporządzony na jej podstawie jednostronicowy raport. Powyższe w ocenie Sądu uprawniało do zastosowania normy art. 233 § 2 k.p.c. i na jej podstawie przyjęcie, że pozwany przedmiotowe faktury zaksięgował – co w konsekwencji oznacza, że faktury te otrzymał.

Mając na uwadze powyższe powództwo podlegało oddaleniu jedynie co do kwoty 199,69 zł, a w pozostałym zakresie, tj. w kwocie 3.942,52 zł (151,12 zł + 307,63 zł + 291,44 zł + 256,36 zł + 280,64 zł + 153,81 zł + 213,18 zł + 350,81 zł

+ 272,55 zł + 221,28 zł + 277,95 zł + 53,97 zł + 213,18 zł + 215,88 zł + 326,52 zł + 145,72 zł + 210,48 zł), zasługiwało na uwzględnienie.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (w zakresie uwzględnionych kwot częściowych) na podstawie art. 7 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, zgodnie z którym w transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny – wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: wierzyciel spełnił swoje świadczenie i nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie w związku z art. 4 przywołanej ustawy, w myśl którego przez transakcję handlową należy rozumieć umowę, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, o których mowa w art. 2 (przedsiębiorcy lub podmioty prowadzące działalność gospodarczą) zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością. Powódka prawidłowo bowiem domagała się zasądzenia odsetek od dnia następującego po ustalonym w fakturze terminie jej płatności.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie Sąd oparł się na treści przedłożonych do akt dowodów z dokumentów, które Sąd ocenił jako wiarygodne i kompletne. Ukazywały one istotne dla sprawy okoliczności w sposób kompleksowy, pozwalały na rzetelną ocenę roszczenia powoda, a tym samym Sąd uznał, że mogą one stanowić podstawę niniejszego rozstrzygnięcia. Sąd oparł się również na zeznaniach świadka S. P., które były spójne wewnątrz i wzajemnie, a także pokrywały się z treścią dokumentów zgromadzonych w toku postępowania. Zeznania pozwanego T. P. były natomiast sprzeczne zarówno z zebranymi w sprawie dowodami jak i zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego. Pozwany przedstawiał wydarzenia w sposób odmienny, a jego zeznań w dużej części nie potwierdzały żadne inne źródła dowodowe. Z tego względu Sąd oparł się na jego zeznaniach jedynie częściowo – w zakresie w którym nie były one sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym.

W związku z powyższym orzeczono jak w punkcie I i II wyroku.

W punkcie III sentencji wyroku rozstrzygnięto o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 100 zd. 2 k.p.c. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w powołanym przepisie strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W myśl natomiast art. 100 zd. 2 k.p.c. Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swojego żądania. Powódka wygrała spór sądowy w znacznej części. Żądanie główne zostało oddalone wyłącznie co do 4,82% żądania pozwu, a więc powódka wygrała w ponad 95%. Sąd doszedł zatem do przekonania, że zastosowanie art. 100 k.p.c. będzie uzasadnione okolicznościami sprawy, bowiem przytłaczająca część zgłoszonego roszczenia okazała się uzasadniona. Mając na względzie, że na koszty powódki złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 400 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 900 zł – ustalone na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2016, poz. 1668), oraz kwota 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa, koszty poniesione przez powódkę wyniosły 1.317 zł, więc taką też kwotę Sąd zasądził na jej rzecz od pozwanego.

W tym stanie rzeczy należało orzec, jak w sentencji.